

ชีวิต...ไม่สิ้นหวัง

สุรีย์ จินขจร

R15010

ดิฉันอายุ ๕๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๕ หมู่ ๖ ตำบลองครักษ์ อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง เดิมทีมีอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า ขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ สุวานะทางครอบครัวค่อนข้างยากจน ประมาณปี ๒๕๑๓ ได้แต่งงานกับคุณไพบูลย์ จินขจร ซึ่งรับราชการอยู่กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตร เมื่อแต่งงานแล้วเก็บเงินได้ก็ไปซื้อรถบรรทุกทุกเกวมาคันหนึ่ง รับจ้างบรรทุกข้าวสารล่องกรุงเทพฯ สุวานะก็พอจะดีขึ้นบ้าง แต่แล้วเหมือนเรือโดนมรสุม เมื่อแพทย์จากโรงพยาบาลจุฬาฯ ตรวจพบว่าคุณไพบูลย์เป็นมะเร็ง ตอนนั้นคุณไพบูลย์ย้ายไปประจำที่สำนักงานเกษตรจังหวัดพิษณุโลก สมัยก่อนการเดินทางลำบากมาก ถนนหนทางไม่มีมากเหมือนสมัยนี้ จึงจำเป็นต้องลาออกจากราชการ มารักษาตัวที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี โดยนายแพทย์สมหมาย ทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการในสมัยนั้น ท่านเมตตาให้รับประทานยาโบราณของท่านควบคู่ไปด้วย สามี่ของดิฉันต้องนอนโรงพยาบาลสิงห์บุรีเป็นเวลาหลายเดือน เงินทองก็เริ่มขาดสน เพราะงานก็ทำไม่ได้ ลูกก็ยังเล็กอีก ๒ คน ขณะนั้นจิตใจเริ่มเครียดมาก ห่วงสามี่ ห่วงลูก เงินทองก็หมดตัว ดิฉันต้องนำจักรไปเย็บผ้าที่โรงพยาบาล เอาไปไว้รับจ้างตัดเสื้อในห้องน้ำโรงพยาบาล (เป็นห้องพิเศษในสมัยนั้น)

หลังจากคุณหมออนุญาตให้กลับไปพักผ่อนที่บ้านและปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณหมออย่างเคร่งครัด จึงเป็นภาระที่หนักมาก เงินทองก็หาไม่ได้ แม้แต่ออกปากขอยืมญาติพี่น้องเขาก็ยังเมินหน้าหนี กลัวเราจะไม่มีเงินใช้คืน คนเราเมื่อมีทุกข์มีเรื่องเดือดร้อน จิตใจก็เป็นกังวล ดิฉันจึงปรึกษาคุณไพบูลย์ว่าอยากไปหาพระเพื่อสะเดาะเคราะห์ หาที่พึ่งทางจิตใจ คุณไพบูลย์เขาถามว่า จะไปหาหลวงพ่อดีอะไร วัดไหน ดิฉันจึงอธิบายว่ามีหลวงพ่อดีรูปหนึ่ง ชื่อหลวงพ่อดีจรัญ อยู่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.

สิงห์บุรี เป็นพระสายวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งคุณตาของดิฉันเคยเจริญกรรมฐานกับ หลวงพ่อจรัญเมื่อครั้งยังอยู่วัดพรหมบุรี เมื่อดิฉันได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญที่ วัดอัมพวัน และแนะนำตัวเองว่าเป็นหลานสาวของตาหมอยู่บ้านหงษ์ เมื่อหลวงพ่อ ทราบเช่นนั้น หลวงพ่อดีใจมากที่มีลูกหลานของคนรุ่นเก่ามาหา ทั้งที่คุณตาของดิฉัน ได้เสียชีวิตไปนานแล้ว หลวงพ่อนำให้สวดพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ มหากา ทุกวัน และเจริญกรรมฐาน จะช่วยครอบครัวและสามีได้ เมื่อสามีของดิฉันได้ พบกับหลวงพ่อก็พอใจมาก ดูเขาคลายความวิตกกังวล ธรรมดาสามีดิฉันไม่เคยไหว้ พระเท่าไร จะเลือกไหว้ที่เป็นพระจริง ๆ คือเขาได้เข้าไปเรียนกรุงเทพฯ เมื่อปี ๒๕๐๒ ไปอาศัยอยู่ที่วัดชนะสงคราม บางลำพู พบพระภิกษุและสามเณรจำนวนหนึ่งที่มาจาก ภาคต่าง ๆ เพื่อมาเล่าเรียน ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของสงฆ์ จึงขาดศรัทธา

ดิฉันและสามีปฏิบัติตามที่หลวงพ่อนำ ชีวิตก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งการเงินและ อากาศป่วยของสามี และราวปี ๒๕๑๖ ดิฉันคิดจะซื้อโรงสีเล็ก ๆ ช่าง ๆ บ้าน มีญาติที่ ทำโรงสีสนับสนุนเต็มที่ ช่วงนั้นโรงสีกำลังบูม ทำกำไรดีมาก ดิฉันเองก็ไม่มีความรู้เลย เกี่ยวกับโรงสี ใจเองก็อยากจะทำ เพราะได้รับการสนับสนุนจากญาติ ๆ ดิฉันคิดไม่ตก จึงได้มาราบเรียนหลวงพ่อ หลวงพ่อกว่า “สุรีย้อย ดวงเอ็งทางด้านโรงสีนั้นไม่มี... เอ็งมีดวงทางรถยนต์” ดิฉันและสามีเชื่อหลวงพ่อ ดิฉันมูมานะค้าขายรำ ปลาย ข้าวสาร ข้าวเหนียว โดยต้องเดินทางไปเชียงรายทุกครั้ง ดิฉันจะต้องแวะกราบขอพร จากหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ให้โอวาทว่า “ไปที่ไหน สิบนิ้วพนมไหว้ทุกคน มืออ่อน ปากหวาน นอบน้อม ถ่อมตน จะประสบผลสำเร็จ ค้าขายจะเจริญรุ่งเรือง” หลวงพ่อ เป็นที่พึ่งของครอบครัวของดิฉันมาตลอด เมื่อก่อนนี้บ้านของดิฉันเล็ก ๆ ไม่ใหญ่โต อะไรมาก หลวงพ่อก็แนะนำให้ปลูกใหม่ ทุกครั้งที่ไปหาหลวงพ่อ ท่านจะถามว่า “จะปลูก เมื่อไร ปลูกเถอะ” ดิฉันเองก็ยังมีเงินไม่มากพอ เพราะกลัวจะไม่มีเงินทุนทำการค้าจึง ตัดสินใจไม่ปลูก แต่หลวงพ่อก็บอกว่า “ปลูกเถอะสุรีย้อย เงินทองมาเอง ถึงเวลาปลูกบ้าน ได้แล้ว หลวงพ่อก็จะช่วย” ดิฉันจึงตัดสินใจปลูก และภูมิใจจนบัดนี้ที่เชื่อหลวงพ่อ

ดิฉันมีบุตร ๓ คน คนโตอายุ ๓๐ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ ทำงานอยู่ ๒ ปีกว่า ๆ จึงกลับมาช่วยงานธุรกิจส่วนตัว ส่วนคนที่ ๒ จบ วิศวกรรมศาสตร์ สาขาเคมี และเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ ปัจจุบันได้รับทุนไปศึกษาต่อปริญญาโทและเอกที่มหาวิทยาลัยใน เพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา บุตรชายของดิฉันถ้ามีเวลาว่างยามปิดเทอมขณะเรียนที่ เมืองไทย ก็จะหาเวลาไปนั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเสมอ ก่อนออกเดินทางไป อเมริกาก็ไปเจริญกรรมฐานอยู่ ๗ วันที่วัดอัมพวัน และเข้ากราบขอพรจากหลวงพ่อบุญ าท่านให้โอวาทว่า “ให้มานะ อดทน การเรียนปริญญาโทและเอก วิศวกรรมนั้นยากมาก ให้คบแต่เพื่อนที่ดี เพื่อนที่ดี ๆ จะนำความสำเร็จมาให้เรา ให้หมั่นสวดมนต์ เจริญ กรรมฐาน แล้วปัญญาจะเกิด” ในปี ๒๕๔๐ บุตรชายของดิฉันก็ได้เดินทางไปเรียนต่อ ยังอเมริกา เมื่อเข้าไปเรียนปีแรก ๆ บุตรชายโทรศัพท์มาบอกว่าเรียนยากมาก เครียด มาก เพราะภาษาที่เรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง ดิฉันก็ได้แต่ปลอบใจลูกว่า “ลูกเอ๋ย จำคำหลวง พ่อบุญได้ไว้ หมั่นสวดมนต์ มีเวลาก็เจริญกรรมฐาน ปัญญาจะเกิดเอง” และเวลาผ่านไป เขามีเพื่อนนักศึกษาจากจีน อินเดีย ตุรกี ซึ่งเขาเก่งกันมาก ภาษาเก่ง หัวดี คอยติว และแนะนำให้ ด้วยบุญกุศลที่สวดมนต์เป็นประจำตามที่หลวงพ่อบุญสั่งสอน เมื่อสอบ ปริญญาโท ปรากฏว่าบุตรชายของดิฉันได้คะแนนดีเด่น และได้รับรางวัลจาก มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ๕,๐๐๐ เหรียญ ขณะนี้กำลังเรียนปริญญาเอกอยู่ และเป็น ที่รักใคร่ของอาจารย์มาก อาจารย์จะหางานวิจัยให้ทำอยู่เป็นประจำ ซึ่งงานวิจัยที่ อาจารย์รับมานั้น จะได้เงินพอ ๆ กับที่เมืองไทยส่งไปให้

ส่วนบุตรสาวคนเล็ก จบวิศวกรรมศาสตร์สาขาเครื่องกล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทำงานบริษัทและเรียนปริญญาโทด้วย กำลังทำ วิทยานิพนธ์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ความสำเร็จของลูกทั้ง ๓ คน และฐานะทาง ครอบครัวยิ่งดีขึ้น เพราะหลวงพ่อบุญแนะนำให้สวดมนต์ พระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พานุกรมมหาภา และปฏิบัติธรรม ชีวิตครอบครัวก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ ลูกทั้ง ๓ คนก็ดี

ดิฉันสอนให้ลูกสวดมนต์และปฏิบัติธรรม และระลึกถึงหลวงพ่ผู้มีพระคุณต่อครอบครัวดิฉันเสมอ

สำหรับชีวิตดิฉันจะมีสุขหรือทุกข์อย่างไร หลวงพ่อท่านทราบดีทั้งหมด ดิฉันไม่สามารถเขียนเรื่องต่าง ๆ ทั้งหมดที่หลวงพ่ท่านได้ช่วยเหลือครอบครัวดิฉันได้ เวลาใดที่ทุกข์ เมื่อพบหลวงพ่ ท่านจะให้โอวาทเสมอว่า “สุริย์เอย จำไว้ เชื่อหลวงพ่ หลวงพ่หนึ่ง หลวงพ่อด หลวงพ่ทน คือจะต้องอดทน อดกลั้น และอดออม และที่ขาดเสียไม่ได้คือต้องสวดมนต์พระพุทธรูปคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา การค้าขายสุริย์ต้องเอาอย่างคนจีนนะ ใครเขาจะว่าอย่างไรก็ต้องทน เราต้องเอาเงินจากเขา มาซื้อของเราให้ได้” เสียงของหลวงพ่ดังก้องในความรู้สึกของดิฉันเสมอค่ะ และโอวาทอีกอย่างที่หลวงพ่ได้ให้ไว้คือ จะต้องเป็นคนที่ดีต่อบุคคลผู้มีพระคุณ โอวาทของหลวงพ่ศักดิ์สิทธิ์มากสำหรับดิฉัน

เมื่อต้นปี ๒๕๔๑ คุณไพบูลย์ได้ป่วยเป็นโรคหัวใจ กล้ามเนื้อหัวใจตาย เส้นเลือดตีบ ได้ไปรักษามา ๒ โรงพยาบาลและอาการก็ยังไม่ดีขึ้น ดิฉันได้ไปปรึกษาหลวงพ่ ท่านก็แนะนำให้เปลี่ยนโรงพยาบาลใหม่ “คุณไพบูลย์ไม่เป็นไรหรอก แต่สุริย์อย่าบอกลูกชายที่อยู่เมืองนอกละ ประเดี๋ยวลูกจะเป็นห่วงแล้วจะเสียการเรียน” พ่หลวงพ่แนะนำดิฉันก็กลับบ้านและทำตามที่หลวงพ่แนะนำทันที ดิฉันย้ายคุณไพบูลย์ไปอยู่โรงพยาบาลกรุงเทพ พอรักษาที่นี่ได้สักประมาณ ๕ วัน อาการของคุณไพบูลย์ดีขึ้นมาก ตอนเย็นที่โรงพยาบาลคุณหมอบอกว่าพรุ่งนี้จะให้คุณไพบูลย์กลับบ้านได้ ดิฉันดีใจมากคิดว่าคุณไพบูลย์หายเป็นปกติแน่ คุณหมอบอกว่า ก่อนกลับบ้านคุณหมอขอฉีดสีสวนหัวใจดูหน่อยนะ หลังจากฉีดสี ๑ วัน คิดว่าจะกลับบ้านได้ โดยปกติคุณหมอจะมาเยี่ยมคนไข้วันละ ๒ ครั้ง เข้า-เย็น นี้คุณหมอฉีดสีแล้ว ทั้งวันคุณหมอไม่มาบอกเลยว่าคุณไพบูลย์เป็นอย่างไร ดิฉันและคุณไพบูลย์กังวลใจมากที่คุณหมอไม่มา พอตี ๔ ทุ่มกว่า ๆ จึงได้โทรศัพท์กราบเรียนให้หลวงพ่ท่านทราบว่าคุณหมอบอกให้กลับบ้านได้แล้วหมอไม่มาสั่งให้กลับ หลวงพ่ท่านตอบว่า “สุริย์ ถ้าคุณหมอบอกว่า ไม่ให้กลับก็อย่าขอคุณหมอลงนะ” พอตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คุณหมอมานพุดว่า “คุณ

สุริย์ถ้าหมอมจะให้คุณไพบูลย์อยู่ประมาณ ๑ เดือน คุณจะพร้อมหรือไม่” ดิฉันนึกถึงที่
หลวงพ่อกำลังเตือนแล้ว ตอบคุณหมอกันที่ว่า “พร้อมค่ะ” คุณหมอบอกว่าคุณไพบูลย์
ต้องผ่าตัดทำบายพาส ดิฉันใจหายวาบเพราะที่ผ่านมามีทั้ง ๒ โรงพยาบาลก่อนบอกว่า
คุณไพบูลย์ไม่สามารถผ่าตัดได้เพราะกล้ามเนื้อหัวใจตายกว่า ๖๐% เส้นเลือดตีบตัน
ทั้งหมด ผ่าตัดแล้วจะไม่ฟื้น ดิฉันก็ต้องคิดถึงหลวงพ่อก่อนใคร จึงโทรศัพท์ไปกราบ
เรียนให้หลวงพ่อบอกว่า “คุณหมอมองว่าผ่าตัดหัวใจคุณไพบูลย์ หนูจะตัดสินใจอย่างไร
ดีคะ” หลวงพ่อตอบทันทีเลยว่า “ให้คุณหมอมองว่าผ่าตัดเลยนะ หลวงพ่อจะแผ่เมตตาให้
คุณไพบูลย์หาย แต่จำไว้ไม่มีอะไรดีเท่าปฏิบัติกรรมฐาน และสวดมนต์พุทธรคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ พานุกรมหาภา” ก็จริงดังหลวงพ่อนำคุณไพบูลย์รอดตายมาได้
เพราะบารมีของหลวงพ่อก่อนที่ช่วยให้พบคุณหมอกันที่เก่ง

ครอบครัวดิฉันและลูก ๆ ประสบความสำเร็จเพราะมีหลวงพ่อก่อนที่พี่และ
กำลังใจ หลวงพ่อก่อนเป็นผู้ให้และช่วยเหลือค่ะ พระคุณของหลวงพ่อก่อนมากล้นสุด
พรรณนาได้ ดิฉันและครอบครัวขอกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนพระราชสุทธิญาณ
มงคล ขอให้หลวงพ่อก่อนมีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของทุกคนตลอดไป